

GESTIÓ EMPRESARIAL

La Forcem i la formació

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR
Consulting Barcelona Economia

Acabaven de començar com qui diu les vacances la gran majoria d'empresaris i treballadors del país quan el govern de l'Estat aprovava la reforma de la formació contínua per al 2003. No era notícia que ho fes tan tard, perquè han estat nombroses les convocatòries que s'han fet esperar fins a l'últim moment, mentre empreses, patronals i sindicats acumulaven tones de paper per no arribar tard i acollir-se a aquell benefici que feia de la formació dels seus empleats una inversió de cost reduït, gràcies al pagament previ –per empreses i treballadors– de la quota de formació professional i a aportacions del Fons Social Europeu. La notícia –que tampoc no era tal després d'habituarnos a les maneres pròpies de la majoria absoluta– era que el consell de ministres ho aprovava, tot i l'oposició frontal dels sindicats, d'algunes patronals i de les autonomies que no eren governades pel PP.

D'acord amb la reforma efectuada, descentralitzar els fons cap a les mateixes empreses –cosa que tant ha agradat a la CEOE–, mentre l'Estat en manté el control, no només se salta el traspàs competencial cap a les autonomies que exigeix una sentència del Tribunal Constitucional, sinó que deixa en un segon terme el protagonisme que tenien els sindicats i les patronals. I això cou, perquè són 617 milions d'euros els que suposen a l'Estat o 90 milions

els que fins ara pertocaven a les empreses catalanes.

A més, l'actual comissió tripartida –govern, patronal i sindicats– serà substituïda per una comissió estatal que, amb la incorporació de les autonomies, ja serà tan nombrosa que fa recordar allò que diu que, si no es vol solucionar un problema, cal crear una comissió... Si com a mesura racionalitzadora la desaparició d'alguns organismes intermediaris podria representar un estalvi, aquest no serà per fer volar coloms, si es té la sana intenció d'afinar el control de l'acompliment dels compromisos contrets per cada empresa o institució en el moment de tenir la subvenció, d'altra banda, tan necessari, tenint en compte el mal ús que alguns –empreses i institucions diverses– n'han fet; òbviament, la proposta popular, com no podia ser d'altra manera, s'afanya a fer-ho d'una forma ben centralitzada, de manera que quedi clar qui és el que reparteix els diners. Molt probablement, gestionar la Forcem des del centre llunyà no afavorirà l'adequació de la formació

a les necessitats de les *pimes* del país.

En l'àmbit empresarial, si la nostra realitat en matèria de formació està prou ben gestionada en general per les grans empreses, no ho està tant per les més petites. Molts dels nostres petits i mitjans empresaris han fet formació perquè estava subvencionada, fos per la Forcem o per qualsevol altre organisme, de manera que, si no hi havia subvenció, no hi havia

formació, o, si de cas, només l'absolutament indispensable. I, a la inversa, si havien aprovat un curs –a l'empresa o a la patronal corresponent–, calia omplir-lo com fos; aleshores, la formació no faria cap mal als assistents i, si en aquell moment no els en calia, potser la farien servir més endavant. Quan la formació no respon a necessitats ben definides o es fa a deshora, quan és un premi o una medicina per als assistents, quan no se n'avaluen els resultats, quan els coneixements i habilitats adquirits no són aplicables, quan es fa per aprofitar una subvenció, mai no resulta una operació rendible. Més enllà de les lògiques baralles polítiques (vegeu l'editorial de l'AVUI del 3 d'agost), des de la perspectiva empresarial, caldria una reflexió sobre per què les *pimes* tenen una actitud pobra, des de l'òptica única del cost, davant d'una cosa tan necessària per garantir la seva competitivitat com és la formació.